

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

navrhovatele: **a) A.K.**
bytem XXXXX, XXXXX
b) J. K.
bytem XXXXX, XXXXX
obě zastoupeny advokátem Mgr. Františkem Málkem
sídlem třída Míru 62, 530 02 Pardubice

proti
odpůrci: **Statutární město Zlín**
sídlem náměstí Míru 12, 760 01 Zlín

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – části změny územního plánu města Zlína č. 3B a 3D

takto:

- I. Opatření obecné povahy schválené na zasedání zastupitelstva města Zlína dne 12.12.2019, jímž byla vydána změna územního plánu města Zlína č. 3B a 3D, v rozsahu jeho textové části (označené jako příloha č. 1 tohoto opatření obecné povahy) v bodě C) 2. **VYMEZENÍ ZASTAVITELNÝCH PLOCH se ve slovech „877 – v posledním sloupci se ruší odrážka zajistit vnitřní dopravní obsluhu“ zrušuje dnem právní moci tohoto rozsudku.**

- II. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovatelce a) na náhradě nákladů řízení částku 14 874 Kč, a to k rukám Mgr. Františka Málka, advokáta se sídlem Třída Míru 62, Pardubice, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovatelce b) na náhradě nákladů řízení částku 14 874 Kč, a to k rukám Mgr. Františka Málka, advokáta se sídlem Třída Míru 62, Pardubice, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Návrhem podaným ke Krajskému soudu v Brně dne 2. 1. 2021 se navrhovatelky domáhaly zrušení části opatření obecné povahy – části změny územního plánu města Zlín č. 3B a 3D, schváleného na zasedání zastupitelstva města Zlína dne 12. 12. 2019, v rozsahu jeho textové části označené jako příloha č. 1 opatření obecné povahy v bodě C) 2. VYMEZENÍ ZASTAVITELNÝCH PLOCH ve slovech „877 - v posledním sloupci se ručí odrážka zajistit vnitřní dopravní obsluhu“.

II. Podání účastníků

2. V podaném návrhu navrhovatelky nejprve přednesly důvody, o které opírají svojí aktivní legitimaci k podání návrhu, následně brojily proti nepřezkoumatelnosti napadené části změny územního plánu města Zlín pro nedostatek důvodů a ve třetí části návrhu namítly nezákonnost opatření obecné povahy pro porušení cílů a úkolů územního plánování, principu proporcionality a legitimního očekávání.
3. Odpůrce k aktivní legitimaci navrhovatelek uvedl, že tyto nikdy v procesu přípravy změny územního plánu nepodaly ani námítky ani připomínky a v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že procesní pasivita by měla mít zpravidla fatální dopad na věcnou legitimaci navrhovatelek. K samotnému opatření obecné povahy uvedl, že si je vědom absence odůvodnění změny opatření, a to s ohledem na množství upravovaných změn. K obsahu opatření uvedl, že vypuštěná podmínka nebyla v praxi vymahatelná a požadavek na její vypuštění vzešel ze zprávy o uplatňování územního plánu.
4. V podané replice navrhovatelky předně opakovaně brojily proti tomu, že by odpůrce změnou územního plánu směřoval k jakémukoliv legitimnímu cíli s tím, že jestliže územní plán předurčoval a stále předurčuje celou plochu BI 877 za vhodnou k zastavění, potom vlastníci pozemků měli a mají i legitimní očekávání ohledně možnosti výstavby na pozemcích. Zároveň k odůvodnění změny územního plánu uvedly, že v případě navrhovatelek se nejedná o obecnost odůvodnění změny, nýbrž o jeho absenci, když zcela chybí důvody pro změnu podmínek využití plochy BI 877, a konstatovaly, že *„Jestliže tedy odpůrce i dle svých nynějších slov dobře věděl, jaký může mít jeho zásah dopad do práv vlastníků v dané ploše, potom je nemístné se odvolávat na nepodání námítek, neboť jej již ex lege tížila povinnost takový zásah zdůvodnit. Tím, že se o to ani v minimálním rozsahu nepokusil, však zjevně postupoval v rozporu s právními předpisy a zatížil napadenou část opatření obecné povahy nepřezkoumatelností.“*
5. K podané replice se vyjádřil odpůrce tak, že to, že plocha pro bydlení je stále v územním plánu navržena, nemůže být odpůrci přičítáno k tíži. Odpůrci je známá snaha navrhovatelek vyřešit přístup v území, z těchto důvodů také plochu doposud nevypustil z územního plánu. Zároveň

doplnil vyhodnocení připomínky, kterou navrhovatelka podala ke Zprávě o uplatňování územního plánu za období 2016 - 2020.

III. Posouzení věci soudem

6. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené opatření obecné povahy dle § 101a a násl. s.ř.s. v rozsahu a dle důvodů, které uvedly navrhovatelky v návrhu (§ 101b odst. 3 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s.ř.s.). Podaný návrh posoudil soud jako důvodný, a to na základě níže uvedeného.
7. Přes určitá omezení v důsledku novely soudního řádu správního, která zakotvila vázanost soudu rozsahem a důvody návrhu na zrušení opatření obecné povahy (zákon č. 303/2011 Sb., srov. k tomu rozsudek ze dne 24. července 2013, č. j. 2 Aos 1/2013 - 138, část IV.2.b), zůstává nadále pro úkony soudu při přezkumu opatření obecné povahy návodný algoritmus soudního přezkumu opatření obecné povahy (§ 101d odst. 1 a 2 s. ř. s.), který byl specifikován mimo jiné v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, a který spočívá v pěti krocích; za první, v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; za druhé, v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání *ultra vires*); za třetí, v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; za čtvrté, v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho části) se zákonem (materiální kritérium); za páté, v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality.
8. Zároveň Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, uvedl: „*Je-li vydání opatření obecné povahy vázáno na splnění zákonných podmínek, mělo by být obsahem jeho odůvodnění též posouzení, zda tyto podmínky byly splněny. Toto posouzení by pak mělo být o to pečlivější, je-li splnění těchto podmínek některou z oprávněných osob zpochybněno.*“
9. *Podle § 173 odst. 1 správního řádu musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. Jeho specifický obsah je blíže určen řadou ustanovení (tak např. z § 172 odst. 4 správního řádu plyne, že správní orgán se v odůvodnění opatření obecné povahy musí vypořádat s uplatněnými připomínkami, s nimiž se musí zabývat jako s podkladem pro jeho vydání; dle § 172 odst. 5 správního řádu je součástí odůvodnění opatření obecné povahy dále rozhodnutí o námitkách, které navíc musí obsahovat vlastní odůvodnění; podle § 60 odst. 3 stavebního zákona pak odůvodnění opatření obecné povahy, jímž se vymezuje zastavěné území, vždy obsahuje i vyhodnocení souladu s § 58 odst. 1 a 2 téhož zákona). Z § 68 odst. 3 užitého přiměřeně dle § 174 odst. 1 správního řádu je však zřejmé, že v tomto odůvodnění nesmí zejména chybět esenciální obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí. I v odůvodnění opatření obecné povahy je tak nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Protože ve vztahu k výše uvedeným otázkám podmínek pro vymezení zastavěného území samostatným postupem odůvodnění napadeného opatření obecné povahy postrádá způsobilé rozhodovací důvody, shledal je soud v této části nepřezkoumatelným.*
10. *Nutno zdůraznit, že v případě faktické nepřezkoumatelnosti této části odůvodnění opatření obecné povahy není úkolem soudu, coby orgánu, jemuž přísluší pouze přezkoumat vydaného opatření obecné povahy, aby nahrazoval skutková zjištění a právní závěry, které měl učinit správní orgán, a zasahoval tak do jeho působnosti.“*
11. Soud proto předně přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti návrhu, neboť navrhovatelky v rámci svého návrhu brojily mimo jiné proti nepřezkoumatelnosti napadeného opatření obecné povahy, kterou spatřovaly v tom, že vypouštění podmínky zajištění vnitřní dopravní obsluhy ve vztahu k ploše BI 877 nebylo v textu opatření žádným způsobem odůvodněno.

12. Skutečnost, že napadené opatření obecné povahy ve vztahu k vypuštění uvedené podmínky u plochy BI 877 neobsahuje žádné odůvodnění, není mezi účastníky sporná, neboť ji připustil i žalovaný s tím, že proti změně územního plánu nebyly podány žádné námitky.
13. V rámci přezkumu napadeného opatření obecné povahy není pochyb o naplnění bodu 1 a 2 shora uvedeného algoritmu. Otázkou však je naplnění bodu 3, tedy zodpovězení toho, zda opatření obecné povahy bylo (v napadené části) vydáno zákonem stanoveným postupem, pokud neobsahovalo žádné odůvodnění.
14. S odpůrcem lze souhlasit v tom, že k zamýšlené změně spočívající ve vypuštění podmínky zajištění vnitřní dopravní obsluhy ve vztahu k ploše BI 877 nebyly podány žádné námitky, nicméně odůvodnění rozhodnutí o námitkách je pouze jednou z částí odůvodnění, které musí opatření obecné povahy obsahovat.
15. Precizně to uvádí výše citovaného rozhodnutí ve věci sp. zn. 1 Ao 3/2008, které jasně odkazuje na povinnost vypořádat se s uplatněnými připomínkami (§ 172 odst. 4 správního řádu), dále povinnost rozhodnout o námitkách, a to s vlastním odůvodněním (§ 172 odst. 5 správního řádu), v případě vymezení zastavěného území musí být obsahem opatření vyhodnocení souladu s § 58 odst. 1 a 2 téhož zákona, a zároveň na povinnost naplnit esenciální náležitosti běžného správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 užitého přiměřeně dle § 174 odst. 1 správního řádu).
16. Z napadeného opatření by proto měly být zřejmé alespoň velmi stručné důvody, proč odpůrce k té které změně přistoupil.
17. Z textové části odůvodnění napadeného opatření obecné povahy vyplývá, že navrhovatel se podmínky „zajistit dopravní obsluhu“ dotýkal na několika místech.
18. Jednak je uvedeno v požadavcích zadání: „U ploch 877 a 911 vypustit doplňující podmínku využití „zajistit vnitřní dopravní obsluhu““ s tím, že toto bylo „opraveno“ v kap. C)2 textové části změny.
19. Dále je v textu k ploše 911 uvedeno: „Z důvodu nejednoznačnosti a nadbytečnosti je zrušena doplňující podmínka zajistit vnitřní dopravní obsluhu“.
20. Součástí opatření obecné povahy je i „textová část – Srovnávací znění“, která je, dle výroku napadeného opatření, nedílnou součástí odůvodnění jako příloha č. 5. V rámci srovnávacího znění lze zjistit následující. Plocha BI 375 byla nahrazena plochami BI 375a až 375d. V případě plochy BI 375 byla uvedena jako jedna z podmínek pro využití lokalit i podmínka „zajistit vnitřní dopravní obsluhu“ a tato podmínka byla zachována i při vymezení ploch BI 375a až 375d. V případě ploch BI 419 a BI 426 (obě Kudlov, stejně jako plocha BI 877) je jako jedna z doplňujících podmínek uvedeno „zajistit napojení lokality na komunikační síť vč. vnitřní dopravní obsluhy“. U plochy BI 469 je jako jedna z doplňujících podmínek uvedeno „zajistit napojení lokality na silnici III.tř.a vnitřní dopravní obsluhu“. U plochy BI 442 je jako jedna z doplňujících podmínek uvedeno „zajistit napojení lokality na komunikační síť vč. vnitřní dopravní obsluhy“. V případě ploch BI 877 a 911 je z doplňujících podmínek vyškrtuta podmínka „zajistit vnitřní dopravní obsluhu“. Naopak u plochy BI 923 (taktéž Kudlov, stejně jako plocha BI 877) je podmínka „zajistit vnitřní dopravní obsluhu“ zachována.
21. Z uvedeného je evidentní, že odpůrce při zpracování změny územního plánu, která je v předmětné části nyní napadena, nadále považoval zachování podmínky pro využití lokality „zajistit vnitřní dopravní obsluhu“ za smysluplnou, neboť ji zjevně u některých lokalit ponechal a v případě lokalit BI 375a až 375d je zahrnul do nově vymezených lokalit namísto podmínek pro lokalitu BI 375.

22. Z napadeného opatření obecné povahy ani z jeho příloh není zřejmé, proč na některých plochách zůstává tato podmínka v platnosti nadále (resp. se z původní plochy přenáší na plochy nově vzniklé) a v případě plochy BI 877 je tato podmínka zrušena. To samo o sobě kontrastuje s plochou BI 911, u které je, byť velmi stručné, odůvodnění změny uvedeno.
23. Ze samotné změny územního plánu proto nejde dovodit, z jakého důvodu odpůrce přistoupil k vyškrtnutí uvedené podmínky. Je navíc zřejmé, že otázka vnitřní dopravní obsluhy se dotýká majitelů pozemků, které nemají možnost přímého napojení na již existující pozemní komunikace.
24. Soud jinak nezpochybnuje fakt, že odpůrce má relativní volnost při tvorbě územního plánu, ale jestliže je soud povinen nejpozději v pátém kroku algoritmu přezkumu povinen přezkoumat opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality, musí být z opatření obecné povahy seznatelné alespoň elementární důvody, které odpůrce vedly k určité změně územního plánu. Soud totiž předpokládá, že racionální tvůrce opatření obecné povahy do něj nezahrnul podmínky, které by postrádaly jakýkoliv smysl, navíc za situace, že v rámci změny opatření obecné povahy ke shodné podmínce pro různá území přistupuje různě.
25. Ve vztahu k uvedenému je třeba hodnotit procesní postup navrhovatelek a skutečnost (jak soud v podrobnostech uvádí níže), že proti připravované ani projednávané změně aktivně nebrojily. Soud totiž nezpochybnuje odkaz odpůrce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 Aos 3/2013-29, ale se ztotožňuje s argumentací Nejvyššího správního soudu uvedenou v bodech 11. až 15. citovaného rozsudku, které vyústily v bodu 16., dle kterého „*Lze tedy shrnout, že pokud navrhovatel námítky ani připomínky v rámci přípravy územního plánu nepodal, soud se otázkou proporcionality přijatého řešení zabývat nemůže. Rozhodoval by o dané otázce „v první linii“, a nabízel tak činnost pořizovatele územního plánu. Jinak řečeno, „pokud účastník řízení bez objektivních důvodů neuplatní řádné své námítky, sám se tímto nedůsledným přístupem zbavuje možnosti, aby jeho námítky byly náležitě vypořádány orgánem přijímajícím napadené OOP a aby poté o zákonnosti takového vypořádání rozhodl soud“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. září 2013, č. j. 8 Aos 2/2012–59, obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. srpna 2012, č. j. 1 Ao 1/2010–264, odstavec 161).*“ Přesto i tento rozsudek předpokládá možnost zrušení napadeného opatření obecné povahy za předpokladu procesní pasivity navrhovatele. Konkrétně uvedl: „*Závažné důvody pro zrušení územního plánu představuje porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy (srov. rozsudek ze dne 18. ledna 2011, č. j. 1 Ao 2/2010–185).*“ Na závažné důvody pro zrušení územního plánu odkázal Nejvyšší správní soud zejména s ohledem na třetí a čtvrtý krok algoritmu přezkumu.
26. Za podstatný pak považuje zdejší soud v otázce možnosti zrušení územního plánu v případě nepodání námitek v procesu jeho přijímání především bod 19. citovaného rozhodnutí ve věci sp. zn. 6 Aos 3/2013, dle kterého: „*Nablédneme-li optikou dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu na posuzovaný případ, nelze než dát za pravdu stěžovatelům. Navrhovatel hájí v tomto řízení svá soukromá práva, zejména právo vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod), a zpochybnuje věcné řešení zvolené v územním plánu ohledně budoucího využití jeho pozemku p. č. 15/13. Jedná se tedy o „ryzí“ námítku mířící vůči proporcionalitě řešení týkající se konkrétního pozemku. Vůči územnímu plánu přitom navrhovatel v průběhu jeho pořizování žádné námítky ani připomínky neuplatnil. Krajský soud bez toho, že by jakkoliv zkoumal, zda procesní pasivita navrhovatele během procesu pořizování územního plánu měla nějaké objektivní příčiny, územní plán zrušil pro nedostatky v jeho odůvodnění. Tím krajský soud v podstatě obešel výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, neboť nutí odpůrce, aby podrobně posoudil výhrady navrhovatele vůči správnosti zvoleného řešení, které navrhovatel vznesl poprvé až v žalobě, aniž by krajský soud buď: a) shledal procesní pochybení odpůrce takové intenzity, že znemožnilo navrhovateli bránit se včas proti zařazení svého pozemku do plochy „KO – ostatní krajinná zelen“, nebo: b) dovodil závažnou nezákonnost územního plánu spočívající v porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy (srov. výše citovanou judikaturu). **Sama obecnost***

odůvodnění územního plánu takovýto případ zásadní nezákonnosti nepředstavuje. Odlišný náhled by snad byl možný v případě, že by odůvodnění územního plánu nedávalo o záměrech jeho zpracovatele jasnou představu ani v nejobecnější rovině a fakticky by tak zcela chybělo.

27. Podle názoru soudu absentuje odůvodnění přijímaného záměru ve všech dokumentech, které s přijetím opatření obecné povahy souvisí, resp. žádné důvody se z oficiálních dokumentů dovodit nedají.
28. Před vydáním napadené změny opatření obecné povahy měly navrhovatelky k dispozici Zprávu o uplatňování územního plánu Zlína v uplynulém období (k roku 2016), ze které plyne: „K.Ú. KUDLOV
 - Provéřit změnu stabilizované plochy ve volné krajině p.č. 164/1 včetně jiné stavby z plochy bydlení individuálního BI na plochu rekreace rodinné RI dle skutečnosti a údajů KN (lokalita Zábumení)
 - Provéřit změnu stabilizované plochy p.č. 1137/13 z plochy krajinné zeleně K na plochu bydlení individuálního BI - jedná se o zabrazení rodinného domu na sousedním pozemku (ul. Filmová, lokalita Filmové ateliéry) včetně souvisejícího rozšíření hranice zastavěného území
 - U ploch 877 a 911 vypustit doplňující podmínku využití „zajistit vnitřní dopravní obsluhu““, a to bez bližšího odůvodnění i bez vazby na ostatní plochy se stejnou doplňující podmínkou. V rámci připomínek k předmetné zprávě nikdo nepodal připomínky k ploše BI 877. (Na okraj soud konstatuje, že teprve ze zprávy o uplatňování územního plánu Zlína v období 2016–2020 vyplývá záměr „Vypustit ze specifických podmínek jednotlivých ploch podmínku: zajistit vnitřní dopravní obsluhu, případně napojení lokality na komunikační síť.“, a to pravděpodobně ke všem plochám bez rozdílu.)
29. Textu zprávy o plnění územního plánu (2016) odpovídá i text návrhu opatření obecné povahy (srov. str. 11), kde odpůrce navrhoval: „877 v posledním sloupci se ruší odrážka zajistit vnitřní dopravní obsluhu ... 911 v posledním sloupci se ruší odrážka zajistit vnitřní dopravní obsluhu“. Stejně jako zpráva o plnění územního plánu (2016) ani text návrhu neobsahuje bližší zdůvodnění navrhované změny spočívající ve vypuštění uvedené podmínky. Zároveň stejně jako v případě zprávy, ani k návrhu nikdo nepodal námitky nebo připomínky ve vztahu k ploše BI 877. Je ale potřeba zdůraznit, že shodně nikdo nepodal ve vztahu k uvedené podmínce (jak vyplývá z napadeného opatření obecné povahy) námitky ani v případě plochy BI 911, u níž však vypuštění podmínky zajištění vnitřní dopravní obslužnosti bylo alespoň elementárně zdůvodněno.
30. Z uvedeného plynou dva závěry. Předně navrhovatelky skutečně při vynaložení potřebné pečlivosti mohly vědět, že k dotčené změně může dojít, neboť již od roku 2016 (zpráva o plnění územního plánu) bylo zřejmé, že vypuštění dotčené podmínky ve vztahu k ploše BI 877 odpůrce zamýšlí. Druhou věcí ale je, že se navrhovatelky nemohly důvody změny z žádných podkladů pro vydání změny územního plánu zjistit.
31. Konečně i soud se teprve z vyjádření k návrhu dozvídá, proč k uvedené změně odpůrce přistoupil. Nicméně ani z tohoto vyjádření není patrné, proč postupoval rozdílně v případě jednotlivých ploch, u kterých byla podmínka zajištění vnitřní dopravní obsluhy stanovena. Až alibisticky se jeví potom bod 9. vyjádření odpůrce, ve kterém odkazuje na množství samostatných změn, když v případě plochy BI 911 odpůrce změnu alespoň jednou větou odůvodnil. S ohledem na shora uvedené není relevantní odkaz na odůvodnění rozhodnutí o námitkách, neboť zjištěná absence odůvodnění opatření obecné povahy se rozhodnutí o námitkách netýká, nicméně se dotýká obecných požadavků na odůvodnění opatření obecné povahy, a to zejména v situaci, jestliže odpůrce mohl vědět (jak vyplývá z jeho vlastního tvrzení ve vyjádření k návrhu ohledně svolání vlastníků pozemků v roce 2017), že případná změna územního plánu nemusí být všemi vlastníky dotčených pozemků akceptována.

32. Z uvedeného důvodu dospěl soud k závěru, že opatření obecné povahy je v napadené části zcela nepřezkoumatelné, a s ohledem na to, že úprava podmínky zajištění vnitřní dopravní obsluhy se u různých ploch v rámci jediného opatření obecné povahy různí, nelze přihlídnout odůvodnění uvedenému k ploše BI 911. Naprostou absencí odůvodnění soud považuje za tzv. závažné důvody dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 Aos 3/2013-29, a soud jejich naplnění shledal v rámci třetího kroku výše popsaného algoritmu přezkumu opatření obecné povahy. Proto se nemohl dále zabývat konkrétními námitkami navrhovatelek.

IV. Závěr a náklady řízení

33. Soud proto zrušil napadenou část opatření obecné povahy jako nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. ve spojení s § 101b odst. 4 s.ř.s., a to ke dni právní moci tohoto rozsudku [§ 101d odst. 2 písm. a) s.ř.s.].
34. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Navrhovatelky byly ve věci úspěšné, soud jim proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči odpůrci. Náklady řízení navrhovatelek sestávají ze zaplacených soudních poplatků ve výši 10 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby a repliky) a náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky za tytéž tři právní úkony služby. Dle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. náleží zástupci navrhovatelek za každou zastupovanou obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20 %. Za každou z navrhovatelek proto odměna zástupce činí 8 160 Kč, tedy celkem 16 320 Kč. Celková výše nákladů řízení navrhovatelek tak činí spolu s DPH 29 747 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu